

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/2/2017
Identifikačné číslo spisu: 7015201114
Dátum vydania rozhodnutia: 21.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7015201114.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Sone Langovej v právnej veci navrhovateľa: JUDr. Štefan Barilik, súdny exekútor, Kuzmányho 57, Košice, proti odporcovi: Slovenská komora exekútorov, Disciplinárna komisia, Disciplinárny senát č. 4 DS, Šustekova 49, Bratislava, za účasti: Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. DK 9/2014 zo dňa 28.07.2015, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Sp/48/2015-58 zo dňa 7. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Sp/48/2015-58 zo dňa 7. októbra 2016 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Košiciach (ďalej v texte rozsudku len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 9Sp/48/2015-58 zo dňa 7. októbra 2016 podľa ust. § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil napadnuté rozhodnutie odporcu č. DK 9/2014 zo dňa 28.07.2015, ktorým odporca rozhodol tak, že disciplinárne obvineného JUDr. Štefana Barilika, súdneho exekútora, so sídlom Kuzmányho 57, 040 01 Košice uznal za vinného, pretože v rámci vykonávania exekúcie na vymoženie peňažnej pohľadávky 26,82 eur, vedenej pod sp. zn. Ex 145/2013 dňa 18. februára 2014 vydal upovedomenie o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť a upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti a dňa 6. mája 2014 vydal exekučný príkaz na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti, čím začal vykonávať exekúciu predajom nehnuteľnosti, pričom náležite nezisťoval iný majetok povinného, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného, teda v zmysle bodu 3/ disciplinárneho návrhu porušil ust. § 61b Exekučného poriadku tým, že začal vykonávať

exekúciu predajom nehnuteľnosti povinného bez dostatočného preskúmania majetkových pomerov povinného a možnosti vymoženía dlžnej sumy iným spôsobom, čím spáchal v bode 3/ disciplinárneho návrhu disciplinárne previnenie podľa ust. § 220 ods. 1 Exekučného poriadku, za čo sa mu uložil disciplinárne opatrenie v zmysle § 221 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku - písomné pokarhanie. Podľa § 228b ods. 3 Exekučného poriadku disciplinárny senát uložil disciplinárne obvinenému JUDr. Štefanovi Barilikovi povinnosť uhradiť trovy disciplinárneho konania SKE vo výške 411,23 eur na účet Slovenskej komory exekútorov.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že ustanovenie § 61b Exekučného poriadku jednoznačne ustanovuje, že súdny exekútor môže vykonávať exekúciu len do výšky rozhodnutím priznanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie. Aj v tomto ustanovení sa prejavila jedna zo základných zásad exekučného práva, podľa ktorej sa exekúcia nemôže v žiadnom prípade vykonať v širšom rozsahu, než vyplýva z exekučného titulu a povinnosti nahradiť trovy exekúcie. Z kontextu tohto ustanovenia vyplýva aj vyjadrenie určitej postupnosti exekvovania majetku povinného, a to napriek tomu, že podstatou exekúcie je, že za vynútenie judikovanej pohľadávky ručí povinný celým svojim majetkom. Postupnosť sa prejavuje v tom, že exekútor má predovšetkým exekvovať taký majetok, ktorý z hľadiska jeho hodnoty nie je v zrejmom nepomere k výške vymáhanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie. Len vtedy, ak takýto majetok nie je alebo nie je exekútorom zistený, prípadne iný majetok nestačí na uspokojenie nárokov oprávneného, možno postupovať postihnutím aj takého majetku, ktorého hodnota je v zrejmom nepomere k výške vymáhanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie. Podľa výslovného znenia Exekučného poriadku musí súdny exekútor rešpektovať princíp primeranosti pri samotnom výbere spôsobu vykonania exekúcie, ako aj pri zabezpečovaní (blokácii) majetku povinného v rámci zvoleného spôsobu.

Krajský súd ďalej konštatoval, že v predmetnej preskúmvanej veci navrhovateľ nepostupoval v súlade s vyššie uvedeným spôsobom vyplývajúcim z § 61b Exekučného poriadku a pre vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 26,82 eur s príslušenstvom a trov exekúcie vydal dňa 18.02.2014 upovedomenie o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť a upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti a dňa 06.05.2014 vydal exekučný príkaz na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti. Navrhovateľ komplexne nezisťoval majetkové pomery povinného, a to konkrétne nelustroval účty povinného v peňažných ústavoch, nakoľko až po zistení, či povinný má vedené účty v peňažných ústavoch, resp. aký je zostatok na týchto účtoch, mohol vyvodiť záver, či v exekúcii je možno postupovať postihnutím aj takého majetku, ktorého hodnota je v zrejmom nepomere k výške vymáhanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie.

Podľa názoru krajského súdu je irelevantné tvrdenie navrhovateľa, že súčasťou šetrenia cez Sociálnu poisťovňu je aj šetrenie o peňažnom ústave, z ktorého povinný platí, resp. platil odvody, ak by bol SZČO, prípadne ako osoba dobrovoľne nemocensky poistená, pretože takéto šetrenie v žiadnom prípade nemôže nahradiť lustráciu účtov povinného vo všetkých peňažných ústavoch, pretože povinný mohol mať zriadený aj taký účet, z ktorého sa nemuseli platiť odvody. Súd taktiež považuje za irelevantnú námietku navrhovateľa, pokiaľ poukázal na nehospodárnosť zisťovania účtov v bankách a výšku poplatkov za poskytnutie takýchto informácií, pretože od roku 2014 je zavedená elektronická komunikácia medzi bankami a jednotlivými súdnymi exekútorami, z ktorej je možné preukázateľne zistiť, či konkrétna povinná osoba disponuje účtami v peňažných ústavoch a taktiež, či na týchto účtoch je dostatok finančných prostriedkov, pričom ako uviedol odporca, za poskytnutú elektronickú informáciu sa platí poplatok 0,70 centov bez DPH. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že v čase vydania exekučného príkazu predajom nehnuteľnosti nedisponoval elektronickým pripojením, pretože ako uviedol, do 1. októbra 2016 nebolo povinnosťou súdnych exekútorov mať k dispozícii takéto elektronické pripojenie, táto skutočnosť ho nemohla zbaviť povinnosti vykonať lustráciu účtov povinného v peňažných ústavoch písomným si vyžiadanim takejto informácie, pričom nie je opodstatnená námietka navrhovateľa, že takouto lustráciou v bankách by došlo neúmerne k navýšeniu nákladov trov exekúcie.

K námietke navrhovateľa, že všetky spôsoby vykonania exekúcie sú rovnocenné a v žiadnom ustanovení

Exekučného poriadku nie je uvedené, akým spôsobom má byť exekúcia vykonaná, krajský súd uviedol, že ustanovenie § 61b Exekučného poriadku jednoznačne stanovuje, že súdny exekútor môže vykonávať exekúciu len do výšky rozhodnutím priznanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie. Z tohto ustanovenia vyplýva, že exekúcia sa nemôže v žiadnom prípade vykonať v širšom rozsahu, než vyplýva z exekučného titulu a povinnosti nahradiť trovy exekúcie, pokiaľ súdny exekútor nemá preukázateľne zistené všetky majetkové pomery povinného.

V predmetnej preskúmvanej veci je krajský súd toho názoru, že pokiaľ navrhovateľ vydal exekučný príkaz predajom nehnuteľnosti pre vymożenie pohľadávky oprávneného vo výške 26,82 eur s príslušenstvom a trov exekúcie, pričom náležite neskúmal celkové majetkové pomery povinného, konkrétne lustráciou účtov v peňažných ústavoch, a teda možnosť vymożenia pohľadávky spôsobom nevyžadujúcim vykonanej exekúcie predajom nehnuteľnosti, porušil navrhovateľ ustanovenie § 61b Exekučného poriadku. Na uvedenom konštatovaní nemení nič ani tá skutočnosť, že povinným bola dňa 15.05.2015 vymáhaná pohľadávka dobrovoľne uhradená v hotovosti, do pokladne navrhovateľa.

K navrhovateľom namietaným trovám disciplinárneho konania krajský súd poukázal na ustanovenia § 228b ods. 3, § 228c ods. 3 Exekučného poriadku, ako aj na § 222c ods. 3 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že exekútor má ako predseda disciplinárneho senátu alebo člen disciplinárneho senátu nárok na odmenu a na náhradu hotových výdavkov. Podrobnosti o určení odmeny a náhrady hotových výdavkov a jej výške upraví vnútorný predpis komory. Trovy disciplinárneho konania boli v napadnutom rozhodnutí odporcu špecifikované v súlade s čl. III. ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 Smernice Slovenskej komory exekútorov o odmeňovaní a vyúčtovaní nákladov členov disciplinárnej komisie a členov disciplinárneho senátu, pričom Smernica bola schválená Prezidiom Slovenskej komory exekútorov dňa 15.12.1999 a účinnosť nadobudla dňom 1. januára 2000 v znení neskorších dodatkov. Dodatok č. 1 k tejto Smernici bol schválený Prezidiom Slovenskej komory exekútorov dňa 16.10.2013 v Bratislave a nadobudol účinnosť dňom 16.10.2013. Dodatok č. 2 k tejto Smernici bol schválený Prezidiom Slovenskej komory exekútorov dňa 26.03.2015 v Bratislave a nadobudol účinnosť dňom 26.03.2015.

Na základe uvedených skutočností krajský súd podľa § 250q ods. 2 O. s. p. preskúmvané rozhodnutie odporcu v napadnutom výroku, ktorým bolo navrhovateľovi uložené disciplinárne opatrenie v zmysle § 221 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku - písomné pokarhanie, ako aj vo výroku, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť uhradiť trovy disciplinárneho konania SKE vo výške 411,23 eur na účet Slovenskej komory exekútorov ako vecne správne potvrdil.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že v žiadnom prípade nevykonal exekúciu spôsobom, ako je mu kladené za vinu. Vykonať exekúciu z gramatického pohľadu výkladu je naozaj niečo vykonať, a to so všetkými dôsledkami, v tomto prípade teda nehnuteľnosť v konečnom dôsledku predať - speňažiť a z výťažku uspokojiť vymáhaný nárok. Naopak, ako uviedol, nevykonal ani úkon znaleckého oceňovania, ktorý by mu ozrejmil, aká je hodnota predmetnej nehnuteľnosti. Až ocenením nehnuteľnosti by sa dozvedel o primeranosti ceny predmetnej nehnuteľnosti k vymáhanej pohľadávke s príslušenstvom a trovami. Ustanovenie o primeranosti spôsobu a hodnoty je v zákone vnesené až novelou s platnosťou od 01.06.2014, pričom na posudzované obdobie sa vzťahuje stav podľa noviel s účinnosťou od 01.01.2014 - 31.05.2014, teda toto hodnotenie oboma subjektami považuje za rozhodnutie súdu vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd použil nesprávny právny predpis.

Odvolateľ v ďalšom poukázal na nezákonnosť rozhodnutia krajského súdu v potvrdení disciplinárneho

rozhodnutia v časti náhrady trov disciplinárneho konania, nakoľko v opravnom prostriedku ich napadol vo výške 365,- eur. Zotrval na svojom vyjadrení v opravnom prostriedku, kde poukázal na znenie § 228 b ods. 3 Exekučného poriadku, kde je výslovné vymedzenie nároku na účelne vynaložené výdavky a nie odmena.

Odvolateľ ďalej namietal, že v disciplinárnom konaní uplynula prekluzívna lehota na vydanie rozhodnutia ako v disciplinárnom, ako aj odvolacom konaní, nakoľko disciplinárny návrh bol doručený Slovenskej komore exekútorov dňa 02.07.2014 a rozhodnutie bolo vydané až dňa 28.07.2015. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžo/243/2015 zo dňa 22.03.2017, kedy súd zrušil disciplinárne rozhodnutie z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty.

Vzhľadom k uvedenému odvolateľ navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že disciplinárne obvinený sa disciplinárneho previnenia nedopustil a za uvedené sa neuznáva vinným a povinnosť nahradiť trovy disciplinárneho konania sa disciplinárne obvinenému neukladá, alternatívne, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zrušil v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. a konanie zastavil.

III.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril účastník konania - Minister spravodlivosti Slovenskej republiky a uviedol, že krajský súd vo veci úplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 1 S. s. p., účinného od 1.7.2016, podľa ktorého sa konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu v rozsahu a medziach podaného odvolania navrhovateľky 2. rade (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.), a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa ods. 2 druhej vety cit ustanovenia, pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.).

Podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam odvolateľa uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné:

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy, piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov na základe opravného prostriedku navrhovateľa, preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia odporcu, ktorý navrhovateľa uznal vinným v zmysle bodu 3/ disciplinárneho návrhu, teda porušil ust. § 61b Exekučného poriadku, pretože začal vykonávať exekúciu predajom nehnuteľnosti povinného bez dostatočného preskúmania majetkových pomerov povinného a možnosti vymoženía dlžnej sumy iným spôsobom, čím spáchal disciplinárne previnenie podľa ust. § 220 ods. 1 Exekučného poriadku, za čo mu uložil disciplinárne opatrenie v zmysle § 221 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku - písomné pokarhanie.

Z priloženého administratívneho spisu je zrejmé, že navrhovateľ pre vymoženía pohľadávky oprávneného vo výške 26,82 eur s príslušenstvom a trov exekúcie vydal dňa 18.02.2014 upovedomenie o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť a upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti a dňa 06.05.2014 vydal exekučný príkaz na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti. Navrhovateľ pri zisťovaní majetkových pomerov povinného vykonal lustráciu v systéme Sociálnej poisťovne dňa 12.05.2013 a dňa 13.08.2013 vykonal lustráciu motorových vozidiel povinného na Krajskom dopravnom inšpektoráte v Košiciach.

Na základe návrhu na začatie disciplinárneho konania zo dňa 02.07.2014, podaného Ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky proti navrhovateľovi, vydal odporca rozhodnutie č. DK 9/2014 zo dňa 28.07.2015, ktorým disciplinárne obvineného JUDr. Štefana Barilika, súdneho exekútora, so sídlom Kuzmányho 57, 040 01 Košice uznal za vinného, pretože v rámci vykonávania exekúcie na vymoženía peňažnej pohľadávky 26,82 eur, vedenej pod sp. zn. Ex 145/2013, dňa 18. februára 2014 vydal upovedomenie o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť a upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti a dňa 6. mája 2014 vydal exekučný príkaz na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti, čím začal vykonávať exekúciu predajom nehnuteľnosti, pričom náležite nezisťoval iný majetok povinného, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného, teda v zmysle bodu 3/ disciplinárneho návrhu porušil ust. § 61b Exekučného poriadku tým, že začal vykonávať exekúciu predajom nehnuteľnosti povinného bez dostatočného preskúmania majetkových pomerov povinného a možnosti vymoženía dlžnej sumy iným spôsobom, čím spáchal v bode 3/ disciplinárneho návrhu disciplinárne previnenie podľa ust. § 220 ods. 1 Exekučného poriadku, za čo sa mu uložil disciplinárne opatrenie v zmysle § 221 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku - písomné pokarhanie.

Podľa § 228b ods. 3 Exekučného poriadku, disciplinárny senát uložil disciplinárne obvinenému JUDr. Štefanovi Barilikovi povinnosť uhradiť trovy disciplinárneho konania SKE vo výške 411,23 eur na účet Slovenskej komory exekútorov.

Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu vyplýva, že disciplinárne obvinený pri vykonávaní exekúcie EX 145/2013 vykonal lustráciu motorových vozidiel povinného, ako aj lustráciu príjmov povinného cez registre Sociálnej poisťovne, taktiež vykonal osobnú návštevu v mieste bydliska povinného, kde bolo zistené, že tam má hlásený len pobyt, býva tam však jeho otec, povinný tam nemal žiadny majetok a žije v zahraničí. Na základe predmetných zistení dospel k záveru, že zablokovanie nehnuteľnosti povinného bude najefektívnejším spôsobom vymozenia pohľadávky oprávneného a kým nebola možnosť zriadiť exekučné záložné právo, vydal upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie predajom nehnuteľnosti, v záujme zabezpečenia zápisu poznámky na list vlastníctva povinného a viac nerobil žiadne procesné úkony týkajúce sa nehnuteľného majetku povinného. Odporca poukázal aj na listinné dôkazy, ktoré v rámci dokazovania disciplinárny senát vykonal a uviedol, že disciplinárny senát sa oboznámil s návrhom navrhovateľa, vzal na vedomie písomné stanovisko disciplinárne obvineného zo dňa 25.05.2015, ako aj jeho výpoveď na disciplinárnom pojednávaní, vzal na vedomie výpoveď svedkyne JUDr. T. L. a po preskúmaní skutkového a právneho stavu dospel k záveru, že v bode 3/ disciplinárneho návrhu disciplinárne obvinený porušil ust. § 61b Exekučného poriadku, keď pri vykonávaní exekúcie EX 145/2013 začal vykonávať exekúciu predajom nehnuteľnosti povinného, pričom náležite nezisťoval iný majetok povinného, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného. Odporca poukázal na to, že súdny exekútor ako orgán ochrany práva je pri výkone exekúcie povinný postupovať secundum et intra legem. Ustanovenie § 61b Exekučného poriadku inkorporuje jednu z elementárnych zásad exekučného konania, ktorou je zásada primeranosti. Podľa uvedenej zásady je možné exekúciu vykonať len v rozsahu pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu, jej príslušenstva a trov exekúcie; to neplatí, ak sa exekúcia vykonáva predajom hnutelnej veci, ktorá sa nedá rozdeliť, alebo predajom nehnuteľnosti a povinný nemá dostatok iného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného. V prejednávanej veci mal disciplinárny senát za preukázané, že disciplinárne obvinený nedostatočne skúmal majetkový substrát povinného, keď nevykonal lustráciu účtov povinného vedených v peňažných ústavoch a následne pristúpil k vykonávaniu exekúcie predajom nehnuteľnosti. Vzhľadom na nedostatočnú lustráciu majetkových pomerov povinného, teda nebolo možné objektívne skonštatovať, že povinný iným exekvovateľným majetkom, ako majetkom nehnuteľným, nedisponoval. Uvedeným postupom došlo k porušeniu princípov proporcionality a primeranosti, vyplývajúcich zo základných zásad právneho štátu inkorporovaných v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorými ústavnými princípmi je ovládané aj exekučné konanie, a teda postup disciplinárne obvineného je nutné považovať za disciplinárne previnenie a návrh navrhovateľa v bode 3/ za opodstatnený.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odporca citoval ust. § 228b ods. 3, § 228c ods. 3 Exekučného poriadku a konštatoval, že vyúčtovanie trov disciplinárneho konania je v zmysle Smernice prezídia SKE o odmeňovaní a vyúčtovaní nákladov členov disciplinárnej komisie a členov disciplinárneho senátu (ďalej len „Smernica“), ktorá bola schválená Prezidiom SKE zo dňa 15.12.1999 a nadobudla účinnosť 01.01.2000, v znení dodatku č. 1 schválenom prezidiom SKE 16. októbra 2013 účinným 16. októbra 2013 a dodatku č. 2 schválenom prezidiom SKE 16. marca 2015, ktorý nadobudol účinnosť dňa 26. marca 2015. V zmysle tejto smernice je vyúčtovanie nasledovné: predseda DK SKE JUDr. Boris Gerbery - 40 eur, predseda 4.DS DK SKE, JUDr. Jozef Ďurica - 185,56 eur, člen DS SKE, JUDr. Ivan Varga - 105,67 eur, člen DS SKE, JUDr. Stanislav Laifer - 80 eur. Trovy disciplinárneho konania odporca aj jednotlivo položkovite špecifikoval, pričom trovy disciplinárneho konania vo výške 411,23 eur znáša disciplinárne obvinený JUDr. Štefan Barilik.

Podľa § 61b ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v účinnom znení, exekúciu možno vykonať len v rozsahu pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu, jej príslušenstva a trov exekúcie (§ 57 ods. 3); to neplatí, ak sa exekúcia vykonáva predajom hnutelnej veci, ktorá sa nedá rozdeliť, alebo predajom nehnuteľnosti a povinný nemá dostatok iného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného.

Podľa § 64 Exekučného poriadku, spôsob vykonania exekúcie určí exekútor, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 167 a 172).

Podľa § 220 ods. 1 Exekučného poriadku, disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností pri výkone činnosti exekútora, porušenie iných povinností podľa tohto zákona, porušenie sľubu, správanie, ktorým narúša dôstojnosť svojej funkcie, a pokračovanie napriek predchádzajúcej výzve vo výkone činnosti, ktorá je nezlučiteľná s funkciou exekútora. Disciplinárnym previnením je aj zavinené konanie exekútora, ktoré má za následok prietahy v exekučnom konaní alebo v disciplinárnom konaní.

Podľa § 221 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, za disciplinárne previnenie možno uložiť ako disciplinárne opatrenie pokarhanie.

Podľa § 222c ods. 3 Exekučného poriadku, exekútor má ako predseda disciplinárneho senátu alebo člen disciplinárneho senátu nárok na odmenu a na náhradu hotových výdavkov. Podrobnosti o určení odmeny a náhrady hotových výdavkov a jej výške upraví vnútorný predpis komory.

Podľa § 228b ods. 3 Exekučného poriadku, ak disciplinárny senát rozhodne, že disciplinárne obvinený je vinný, má navrhovateľ a komora voči exekútorovi, proti ktorému bolo vedené disciplinárne konanie, nárok na náhradu účelne vynaložených výdavkov, ktoré im vznikli a ktoré znášali v disciplinárnom konaní.

Podľa ust. § 228d ods. 5 Exekučného poriadku, disciplinárny senát rozhodne o disciplinárnej zodpovednosti exekútora najneskôr do šiestich mesiacov a vo zvlášť zložitých prípadoch najneskôr do 12 mesiacov odo dňa začatia disciplinárneho konania. Lehoty podľa prvej vety plynú odo dňa, keď bol návrh na začatie disciplinárneho konania doručený predsedovi disciplinárneho senátu.

Podľa § 228c ods. 3 Exekučného poriadku, o trovách komory, ktoré sa majú nahradiť podľa tohto zákona, disciplinárny senát rozhodne aj bez návrhu.

Ustanovenie § 61b Exekučného poriadku jednoznačne stanovuje, že súdny exekútor môže vykonávať exekúciu len do výšky rozhodnutím priznanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie. Aj v tomto ustanovení sa prejavila jedna zo základných zásad exekučného práva, podľa ktorej sa exekúcia nemôže v žiadnom prípade vykonať v širšom rozsahu, než vyplýva z exekučného titulu a povinnosti nahradiť trovy exekúcie. Vykonávanie exekúcie v širšom rozsahu - v rozpore s poverením súdu - je dôvodom na čiastočné zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 3, a to aj bez návrhu.

Z kontextu tohto ustanovenia vyplýva aj vyjadrenie určitej postupnosti exekvovania majetku povinného, a to napriek tomu, že podstatou exekúcie je, že za vynútenie judikovanej pohľadávky ručí povinný celým svojím majetkom. Postupnosť sa prejavuje v tom, že exekútor má predovšetkým exekvovať taký majetok, ktorý z hľadiska jeho hodnoty nie je v zrejmom nepomere k výške vymáhanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie. Len vtedy, ak takýto majetok nie je alebo nie je exekútorom zistený, prípadne iný majetok nestačí na uspokojenie nárokov oprávneného, možno postupovať postihnutím aj takého majetku, ktorého hodnota je v zrejmom nepomere k výške vymáhanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie.

Zákon obsahuje dve výnimky z uvedenej zásady. V prípade, ak sa exekúcia vykonáva predajom hnuiteľnej veci, ktorá sa nedá rozdeliť, a v prípade predaja nehnuteľnosti v prípadoch, keď povinný nemá dostatok iného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného. V tomto prípade viac než v iných prípadoch je súdny exekútor povinný skúmať primeranosť a vhodnosť exekúcie, resp. skúmať otázku, či povinný nemá iný majetok, z ktorého by bolo možné pohľadávku uspokojiť.

Súdny exekútor musí v každom prípade skúmať:

- pomer medzi vymáhanou pohľadávkou a hodnotou (zjavne trhovou) veci alebo vecí, ktoré mieni

exekvovať, pričom posúdenie, či ide o zrejmy nepomer, bude vecou voľnej úvahy, prípadne judikatúry exekučných súdov,

- dostatok takého majetku, ktorý bude stačiť na uspokojenie pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie, pričom len takýto majetok sa postihne bez toho, aby sa súčasne exekvoval aj iný majetok,

- ak niet takého majetku, až potom môže exekvovať a vykonať exekúciu predajom hnutelnej veci, ktorá sa právne nedá rozdeliť, t. j. bez straty jej funkčnosti, alebo predajom nehnuteľnosti.

Samozrejme, ani dodržanie tohto postupu ešte neznamená, že povinný môže medzičasom - po doručení upovedomenia o začatí exekúcie - voľne nakladať s majetkom, ktorým ručí za splnenie judikovanej pohľadávky. Takýto majetok je postihnutý účinkami tohto upovedomenia, len exekútor ho môže postihnúť exekúciou, vydať exekučný príkaz, vykonať exekúciu so všetkými zákonnými dôsledkami, ale až po vyčerpaní možností exekučného postihu iného majetku povinného.

Navrhovateľ v odvolaní namietal, že vyhodnotenie jeho postupu v exekučnom konaní, tak zo strany disciplinárneho senátu, ako aj zo strany súdu za neprimeraný vymáhanej povinnosti považuje za nezákonný, pretože ustanovenie o primeranosti spôsobu a hodnoty je v Exekučnom poriadku vnesené do ustanovenia § 64 až novelou 106/2014 Z. z. s platnosťou od 01.06.2014, pričom na posudzované obdobie sa vzťahuje stav podľa noviel č. 299/2013, 355/2013 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2014 - 31.05.2014.

K uvedenej námietke je potrebné uviesť, že požiadavka primeranosti výkonu exekúcie nepriamo vyplýva z ustanovenia § 61b Exekučného poriadku, účinného v čase začatia exekúcie, podľa ktorého, exekúciu možno vykonať len v rozsahu pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu, jej príslušenstva a trov exekúcie, po náležitom prešetrení majetku povinného tak, aby jeho exekvovaná časť nebola v zrejmom nepomere k výške vymáhanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie.

Rozhodnutím disciplinárneho senátu, ktoré navrhovateľ napadol opravným prostriedkom, ktoré bolo potvrdené napadnutým rozhodnutím krajského súdu, bol navrhovateľ uznaný vinným z porušenia ustanovenia § 61b Exekučného poriadku (nie podľa § 64 Exekučného poriadku), pretože začal vykonávať exekúciu predajom nehnuteľnosti povinného bez dostatočného preskúmania majetkových pomerov povinného a možnosti vymoženía dlžnej sumy iným spôsobom. Námietky odvolateľa, v ktorých tvrdí, že k samotnému výkonu exekúcie predajom nehnuteľnosti ani k samotnému oceneniu nehnuteľnosti nedošlo, sú podľa odvolacieho súdu irelevantné, pretože navrhovateľ z možných spôsobov výkonu exekúcie, (§ 63 ods. 1 písm. a) až g) Exekučného poriadku), zvolil exekúciu predajom nehnuteľnosti bez prihliadnutia na ust. § 61b cit. zákona, ktorý umožňuje vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti len za predpokladu, že povinný nemá dostatok iného majetku. Odvolateľ pritom začal exekúciu predajom nehnuteľnosti bez dostatočného overenia, či povinný nedisponuje iným majetkom. Pri zvolení daného spôsobu exekúcie nemohol v tom čase vedieť, že povinný vymáhanú pohľadávku uhradí, a že k samotnej zvolenej forme výkonu exekúcie nedôjde. Jeho povinnosťou bolo, v zmysle ust. § 61b Exekučného poriadku, ešte pred určením formy exekúcie náležite skúmať majetok povinného, na základe zistení zvoliť primeraný spôsob exekúcie bez ohľadu na tvrdené „iluzórne vymoženie trov exekúcie“, ktoré by sa dopytom vo finančných inštitúciách podľa slov navrhovateľa, neúmerne navýšili. Možno súhlasiť s názorom navrhovateľa, že aj na exekučné konanie sa vzťahuje zásada hospodárnosti, avšak to neznamená, že v záujme dodržania jednej zo zásad konania je možné nerešpektovať zákonnú úpravu.

Sťažovateľ vo svojom podaní zo dňa 29.09.2017, označenom ako „Odvolanie proti rozhodnutiu Krajského súdu Košice č. 9Sp/48/2015, k č. 3Sžo/2/2017 - doplnenie č. 2“ namietol i skutočnosť, že v disciplinárnom konaní uplynula lehota na vydanie rozhodnutia, pretože návrh na začatie disciplinárneho konania bol doručený Slovenskej komore exekútorov dňa 02.07.2014 a rozhodnutie v disciplinárnom konaní bolo vydané dňa 28.07.2015. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/243/2015 zo dňa 22.03.2017. Rovnako má za to že uplynula prekluzívna lehota od podania návrhu do vydania prvostupňového rozhodnutia.

Podľa § 228d ods. 5 Exekučného poriadku (účinného v čase podania návrhu na začatie disciplinárneho konania), disciplinárny senát rozhodne o disciplinárnej zodpovednosti exekútora najneskôr do šiestich mesiacov a vo zvlášť zložitých prípadoch najneskôr do 12 mesiacov odo dňa začatia disciplinárneho konania. Lehoty podľa prvej vety plynú odo dňa, keď bol návrh na začatie disciplinárneho konania doručený predsedovi disciplinárneho senátu.

Z obsahu listín odporcu vyplýva, že návrh na začatie disciplinárneho konania bol predsedovi disciplinárnej komisie doručený dňa 05.05.2015, rozhodnutie bolo vydané dňa 28.07.2015, z čoho je zrejmé, že lehota podľa § 228d ods. 5 Exekučného poriadku na vydanie disciplinárneho rozhodnutia bola dodržaná, a teda nedošlo k namietanej preklúzii. V spomenutom rozhodnutí 3Sžo/243/2015, na ktoré sa navrhovateľ poukázal bola riešená odlišná situácia, keď po vydaní prvého rozhodnutia vo veci došlo k zrušeniu prvostupňového rozhodnutia odvolacím správnym orgánom a k vydaniu nového prvostupňového rozhodnutia došlo po uplynutí prekluzívnej lehoty. Jednalo sa teda o iné skutkové okolnosti a iný právny režim ako v prejednávanej veci navrhovateľa a nebolo preto možné prijať právne závery v predmetnom konaní aplikovať na tento prípad.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. 204 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého sa odvolanie podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia a jeho rozsah možno rozšíriť len v lehote na odvolanie (ods. 3 cit ust.). I keď odvolací súd nemôže pri svojom rozhodovaní prihliadať na námietky, ktoré neboli uplatnené v opravnom prostriedku, resp. v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, k podaniu navrhovateľa zo dňa 29.09.2017, v ktorom namietal uplynutie lehoty na vydanie rozhodnutia odporcom uplatnené uvádza, že prvostupňový súd, ktorý bol povinný na prípadnú preklúziu prihliadať ex offio, vychádzal z obsahu listín založených v spise odporcu, podľa ktorých nedošlo k preklúzii lehoty na vydanie rozhodnutia. Navrhovateľ v konaní pred odporcom, v konaní pred krajským súdom ani v podanom odvolaní nespochybnil dátum doručenia návrhu na začatie disciplinárneho konania predsedovi disciplinárneho senátu, čiže nebola v konaní vyvrátená domnienka, že predmetný návrh mu bol doručený dňa 05.05.2015, a že rozhodnutie bolo vydané v zákonom určenej lehote, dňa 28.07.2015.

Odporca vo výroku svojho rozhodnutia riadne popísal skutok, ktorý bol dôvodom na uloženie disciplinárneho opatrenia, tento nebol zameniteľný s iným skutkom, rozhodnutie bolo riadne odôvodnené a odvolací súd nezistil žiadne pochybenie zo strany žalovaného, ktoré by malo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Na konanie správneho súdu podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. sa primerane vzťahujú ustanovenia druhej hlavy piatej časti O.s.p. Ustanovenie § 250q ods. 1 O.s.p. neukladá súdu povinnosť vykonávať dokazovanie v zmysle požiadaviek navrhovateľa, ak ich vykonanie nepokladá za nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ poukazoval na nesprávny spôsob vybavenia sťažnosti podanej povinným v exekučnom konaní na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Súd v danom prípade nepochybil, ak sa nezaoberal spôsobom vykonávania dohľadu ministra na základe podanej sťažnosti, táto nie je predmetom súdneho prieskumu a nesúvisí s rozhodnutím žalovaného. Krajský súd bol v danom prípade povinný vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu a dôkazov, ktoré tvorili podklad pre rozhodnutie. Odvolací súd zistil, že spis žalovaného obsahoval všetky podklady a dôkazné prostriedky, ktoré odôvodňovali správnosť prijatého záveru. Ďalšie skutočnosti, ktorými navrhovateľ v odvolaní spochybňoval predmetné rozhodnutie krajského súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Čo sa týka námietok žalobcu ohľadom trov exekučného konania, odvolací súd sa oboznámil s Disciplinárnym poriadkom, prijatým Slovenskou komorou exekútorov, po schválení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je Smernica o odmeňovaní a vyúčtovaní nákladov členov disciplinárnej komisie a členov disciplinárneho senátu. Predmetná smernica bola schválená Prezidiom slovenskej Komory exekútorov s účinnosťou od 1. januára 2000 v znení neskorších dodatkov, a teda výkonným orgánom Slovenskej komory exekútorov, v zmysle jeho právomoci podľa § 214 Exekučného poriadku. V konaní nebolo preukázané, že by Konferencia exekútorov zrušila alebo

zmenila rozhodnutie Prezídia komory [(§213 písm. c) zákona], ktorým bola schválená Smernica o odmeňovaní a vyúčtovaní nákladov členov disciplinárnej komisie a členov disciplinárnych senátov, a v tomto konaní neprislúcha správne súdu spochybňovať jej účinnosť na členov Slovenskej komory exekútorov. Podľa vyššie citovaného ustanovenia § 228b ods. 3 Exekučného poriadku, má komora nárok na náhradu účelne vynaložených výdavkov disciplinárneho konania voči účastníkovi, ktorý bol uznaný vinným v disciplinárnom konaní. Odvolací súd považuje výdavky komory spočívajúce v odmene a nákladoch členov disciplinárneho senátu a predsedu disciplinárnej komisie za účelne vynaložené. Ich riadne vyúčtovaná výška zodpovedá čiastkam stanoveným v Čl. II. a III. Smernice o odmeňovaní a vyúčtovaní nákladov predsedu disciplinárnej komisie a členov disciplinárneho senátu. Odvolací súd z vyúčtovania trov disciplinárneho konania jednotlivých členov senátu nezistil, že by tieto nezodpovedali požiadavke účelnosti. Pretože navrhovateľ bol uznaný vinným podľa bodu 3. návrhu za porušenie ustanovenia § 61b Exekučného poriadku, je preto povinný znášať trovy disciplinárneho konania.

Odvolací súd zistil, že odvolanie navrhovateľa neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a s § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. tak, že navrhovateľovi ich náhradu nepriznal, keďže nebol v konaní úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.